

PARAULA DE VIDA

Gener 2024

«Estima el Senyor, el teu Déu... i estima els altres com a tu mateix» (Lc 10,27).

La setmana de pregària per la unitat dels cristians¹ proposa enguany com a motiu de reflexió aquesta frase, l'origen de la qual es troba a l'Antic Testament (*Dt* 6, 4-5; *Lv* 19,18). En el seu camí cap a Jerusalem, Jesús és aturat per un mestre de la Llei que li pregunta: "Mestre, què haig de fer per a posseir la vida eterna?" (*Lc* 10,25). A partir d'aquí, s'obre un diàleg entre els dos i Jesús respon amb una altra pregunta: "Què hi ha escrit en la Llei?" (*Lc* 10,26), fent que el mateix interlocutor trobi la resposta: l'amor per Déu i l'amor al proïsme conjuntament són considerats la síntesi de la Llei i dels Profetes.

«Estima el Senyor, el teu Déu... i estima els altres com a tu mateix».

"I qui és el meu proïsme?", continua el mestre de la Llei. Jesús respon explicant la paràbola del bon samarità. No fa una llista de les diferents tipologies de persones que poden representar el proïsme, sinó que descriu l'actitud de profunda compassió que hauria d'animar les nostres accions. Som nosaltres mateixos els qui ens hem de fer "proïsmes" dels altres.

La pregunta que ens hem de fer és: "I jo, de qui soc proïsme?". Igual com ha fet el samarità, cal tenir cura dels germans que sabem necessitats. Cal deixar-nos involucrar fins al fons en les circumstàncies que se'ns presenten, sense por. Hem de tenir un amor que es preocupi d'ajudar, de sostenir, d'encoratjar tothom.

Cal veure en l'altre algú que és com jo, i fer-li allò que voldríem que ens fessin a nosaltres. És l'anomenada "regla d'or" que trobem en totes les religions. Gandhi ho explica molt bé: "Tu i jo som una sola cosa. No puc fer-te mal sense ferir-me a mi mateix"².

«Estima el Senyor, el teu Déu... i estima els altres com a tu mateix».

Si restem indiferents o resignats davant les necessitats del nostre proïsme, ja sigui a nivell de béns materials o espirituals, no podem dir que estimem el proïsme com a nosaltres mateixos. No podem dir que l'estimem com l'ha estimat Jesús. "En una comunitat que vulgui inspirar-se en l'amor que ens ha ensenyat Jesús, no ha d'haver-hi cabuda per a les desigualtats, els desnivells, les marginacions, la negligència. [...] Mentre mirem el proïsme com un estrany, com a un que ens fa nosa o destarota els nostres plans, no podrem dir que estimem Déu amb tot el cor"³.

«Estima el Senyor, el teu Déu... i estima els altres com a tu mateix».

¹ Se celebra a l'hemisferi nord del 18 al 25 de gener; i a l'hemisferi sud, la setmana de Pentecosta. Els textos de la pregària d'enguany han estat preparats per un equip ecumènic de Burkina Faso.

² C. Lubich, *El arte de amar*, Ciudad Nueva, Madrid 2006, p. 19.

³ C. Lubich, *Palabra de vida*, noviembre 1985, a EAD., *Palabras de vida/1* (1943-1990) (ed. F. Ciardi), Ciudad Nueva, Madrid 2020, pp. 357-358.

La vida és el que succeeix en el moment present. Si estem atents a qui tenim al costat i sabem escoltar-lo, s'obren sovint perspectives insospitades i sorgeixen iniciatives del tot imprevistes.

És el que li va passar a la Victòria:

«Durant una celebració a l'església, em va sorprendre molt positivament la veu d'una dona africana que tenia asseguda al costat. La vaig felicitar i la vaig convidar a afegir-se al cor de la parròquia. A partir d'això, vaig saber que era una religiosa de Guinea Equatorial que estava de pas per Madrid. A la seva congregació acullen nadons, nens i nenes abandonats per les seves famílies, que acompanyen fins que són majors d'edat, proveint-los d'estudis universitaris o bé ensenyant-los un ofici. El seu taller de sastreria està força ben guarnit, però vaig assabentar-me que els mancaven màquines de cosir. Em vaig oferir a ajudar-la a trobar més màquines, confiant en Jesús, amb la certesa que Ell ens estava escoltant i que era Ell qui m'empenyia a estimar sense escatimar esforços.

Un meu amic em va dir que coneixia un tècnic que estava disposat a donar-nos un cop de mà. Ens va arreglar vuit màquines i en va trobar una de planxar. Uns altres amics es varen brindar a portar-les fins a Madrid, tot canviant plans de vacances i fent en dos dies un miler de quilòmetres. Tot seguit, després d'un llarg viatge per terra i per mar, "les màquines de l'esperança" varen arribar a Malabo. A Guinea no s'ho podien acabar de creure i ens ho varen agrair amb expressions commovedores».

Patrizia Mazzola i l'equip de la Paraula de Vida